

Holi Born

**ŠTA ČEMO
SAD?**

Prevela
Eli Gilić

Laguna

Naslov originala

Holly Bourne

HOW DO YOU LIKE ME NOW?

Copyright © Holly Thompson 2018

First published in Great Britain in 2018 by Hodder &
Stoughton

Translation rights arranged by Plima Literary Agency
All Rights Reserved

Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Leksi,
zbog onog telefonskog poziva*

Prvi mesec

Olivija Džesen

Šestomesečni stomacić. Evo stomaka, narode, evo stomaka.

#Selfisastomačićem #Blažena

81 osoba je označila da joj se ovo sviđa.

*

Hari Spirs

Svidela mi se pa... prstenovao sam je.*

Hari Spirs i Kler Rodžers su se verili.

332 osobe su označile da im se ovo sviđa.

*

Andrea Simons

Eksplozija kake! Ali pogledajte samo to bezobrazno lice...

52 osobe su označile da im se ovo sviđa.

Komentari:

Olivija Džesen: Jao ne, Andrea. Baš imam čemu da se radujem.

Andrea Simons: Pokloniću ti štipaljku za nos na pret-porođajnoj zabavi!

* Misli se na reči iz Bijonsine pesme. (Prim. prev.)

*

Pozivnica za događaj: Supertajna pretporođajna zabava Olivije Džesen

16 osoba je označilo da dolazi.

Zvanična stranica *Tori Ko sam ja, j*bote?*

Dobro, moje psovačice! Ko dolazi na londonsku promociju večeras? Ne mogu da verujem da su sva mesta razgrabljena! Mnogo vas volim. Vidimo se u sedam. Biću na pozornici, držati mikrofon i pitati se kako li mi se, dođavola, ovoliko posrećilo u životu.

2434 osobe su označile da im se ovo sviđa, 234 komentara.

*

Gledam u more ozbiljnosti.

Previše je lica da bih razaznala svako ponaosob, ali sva imaju isti izraz. Isti sjaj. Oči su im vlažne, a ruke prekrštene. Gutaju svaku moju reč.

Stižem do zanimljivog dela. Dela za koji znam da su čekale. Dela za koji sam podgrevala atmosferu. Zaglađujem firmiranu haljinu dok u firmiranim cipelama s visokim potpeticama šetam pozornicom. Izgledam onako kako svi očekuju od uspešne žene. Negovana, savršenih obrva, s izvučenim pramenovima, našminkana... ali ne napadno. Gledam pravo u njih. U njihova zabrinuta, nestrpljiva lica. I kažem:

„Tad sam shvatila.“ Izvijam jednu savršenu obrvu. „Dok sam prekrštenih nogu sedela u tom jebenom šatoru u Sedoni. Dok sam pojala budalaštine s gomilom ludaka, čak nosila brojanicu, zaboga. Tad mi je sinulo...“

Zastajem.

Publika se ukoči. Brod bi mogao da plovi na iščekivanju koje lebdi u vazduhu.

„Pokušavala sam da *pronađem sebe*, baš kao što svi ostali rade“, nastavljam. „Imala sam slom živaca, baš kao i svi ostali. Isceljivala sam se, baš kao i svi ostali. I tad sam rekla sebi *DOSTA*.“ Pružam ruku ispred sebe kao da zaustavljam nekoga. Ponovo zastajem, čekajući da prođe otkucaj srca. „’Ko sam ja, jebote?’, zapitala sam se. ’Šta *ja* hoću?’ Život nije slika s poljima obeleženim brojevima koje treba obojiti. Ne postoji utabana staza na kojoj ćeš pronaći sebe niti pribor za otkrivanje identiteta. U stvari, čak i posle moje krize četvrtine veka, čak i posle čitave godine traženja sebe, i dalje sam imala dvadeset pet godina i radila potpuno iste stvari zbog kojih sam i upala u tu zbrku. Radila sam ono što sam mislila da bi *trebalo* da radim umesto onoga što mi je bilo *jebeno potrebno*.“

Poneko klicanje. Tihi smeh se širi publikom. I ja se nasmejem, a taj zvuk se prenosi iz više zvučnika i odbija od zidova.

Klimam glavom. „Tako je.“ Zastajem kako bih im dala vremena da se smire. Lupkam potpeticama do drugog kraja pozornice. Zavlada tišina. Polako trepćem dok pokušavam da se setim tog trenutka. Trudim se da oživim pobeđnički osećaj koji me je bio obuzeo. Pre šest godina. Tog dana, tog neverovatnog dana kad je sve u mom životu počelo da dolazi na svoje mesto.

„I“, nastavljam, „otvorila sam oči, ispravila noge i izašla iz tog glupog šatora za meditaciju, ne osvrnuvši se.“

Aplauz je zaglušujući, kao i uvek. Smiruje se tek posle pet minuta, kao i uvek. Puštam da mi oči zasuze kako bih im pokazala koliko mi to znači, kao i uvek. A onda im pričam ostatak priče. Priče koju već znaju. Sve drže moju knjigu u rukama i čekaju da im je potpišem. Čekaju da nakratko pročaskaju sa mnom. Žele da mi ispričaju koliko su i same bile izgubljene s dvadesetak godina, da imaju grozne mladiće, usrane poslove i koliko su razočarane. I da mi kažu kako su

im moja knjiga, moje reči, moja priča pomogle da izguraju. Kako im *i dalje* pomažu.

Zapravo je ludo. Ponekad zaboravljam koliko je ludo.

Iako se napravilo nekoliko vijugavih redova, ne prodajemo mnogo knjiga. Sve već imaju primerke. Ofucane primerke s polomljenim hrbatima i samolepljivim papirićima na omiljenim delovima. Potpisujem više od tri sata – ne prestajem da se osmehujem i trudim se da zadržim dovoljno energije za sve žene koje su toliko dugo čekale ovaj trenutak.

Trenutak sa mnom.

Kao da sam posebna.

Stoga se smeškam li smeškam. Kad mi ispričaju svoje pustolovine, bacim im kosku. Kad zaplaču, zagrlim ih. Kad mi šapuću tajne, naginjem se i pažljivo slušam. Moja agentkinja za odnose s javnošću nervozno se vrzma oko mene i pita jesam li dobro. Treba li mi predah. Želim li vodu. Osmehujem joj se i odbijam. Dobro sam. Ne, hvala. Držim se. Ali hvala.

Sve me pitaju isto:

„I, kad će nova knjiga?“

„Šta sad pišeš?“

„Spremaš li nam nešto novo?“

„Mnogo sam nestrpljiva. Koliko još moram da čekam?“

Napetost mi se prikrada u osmeh, kuckam se po nosu i odgovaram: „Malo strpljenja“ i „Uskoro“.

Naravno, zanima ih i:

„I, jeste li i dalje zajedno?“

„Jesi li i dalje s mladićem koga si upoznala na kraju knjige?“

„Jeste li i dalje zaljubljeni?“

Pitaju to kao deca koja zapitkuju roditelje da li postoji Deda Mraz – očiju razrogačenih od mešavine uzbuđenja i straha. Znam zašto su uzbuđene i zašto su uplašene. Uzbuđene su zato

što i one mogu da nađu dobrog momka kao što je meni pošlo za rukom. Ako sam ja uspela, onda mogu i one. Ako postoji magija za mene, onda postoji i za njih. Ja sam odraz svega što žele u životu. U suštini sam ogledalo njihovih najvećih želja.

Boje se jer bih mogla da budem i njihova ptica zloslutnica. Ako nije uspelo meni, kome li će onda uspeti? Ako magija ne postoji za mene, onda svakako ne postoji ni za njih.

Klimam glavom, kikoćem se, radujem i izgledam stidljivo. Iznova ponavljam frazu. „Da, još smo zaljubljeni. Sad živimo zajedno.“

O, kako ih to usrećuje. Uzdišu. Traže da vide fotografije. Oduševljavaju se. Razrogačuju vlažne oči od olakšanja. Zbog toga i meni zasuze oči pa trepćem kao luda da potisnem suze. Zbog njih se prisećam Nas. Nas kakvi smo bili. Kakvi smo bili na kraju priče u knjizi koju stežu u rukama. Jasno se sećam toga – možda zato što me već šest godina teraju da pričam o tome...

„Jesi li dobro?“

„Molim?“

Trepćem i podižem pogled prema devojci koja se nadvija nada mnom. Celo telo joj se trza od nerveze. Moja knjiga, u kojoj je više od stotinu samolepljivih listića, podrhtava joj u rukama.

„Izvini.“ Osmehujem se i prihvatam knjigu. „Dobro, kako se zoveš?“

„Rouzi.“

„O, baš lepo ime“, kažem. Uvek to govorim.

„Hvala.“

Potpisujem knjigu i pišem istu posvetu kao uvek:

Draga Rouzi,

Živi život koji ti je jebeno potreban.

S ljubavlju,

Tori, x x

Devojka zaplače.

„Au, hvala“, zamuckuje plaćući. „Mogu li... da se slikam s tobom?“

Pružam joj knjigu. „Naravno, naravno. Jesi li dobro?“

Slabašno se nasmeje. „Jesam, samo ne mogu da verujem da sam te upoznala.“

Srdačno širim ruke. „Dođi da te zagrlim pa da se slikamo.“

Rouzi dodaje telefon mojoj agentkinji. Toliko su je oprhvala osećanja da čak zaboravlja da je pita može li da nas fotografiše. Zatim obilazi sto i uzdrhtalo staje pored mene. Prebacujem joj ruku preko ramena i privlačim je k sebi. Topla je i oznojena. Čista tkanina moje haljine upija njen znoj, ali ovaj trenutak je važniji od moje haljine.

„Nasmešite se!“, kaže moja agentkinja, držeći telefon.

Osmehujem se pošto sam okrenula lepšu stranu – sputila sam bradu kako bih je naglasila i opustila obrve da se bore na čelu ne bi videle. Blic sevnu. Rouzi se zakikoće, ponovo obilazi sto, uzima telefon i gleda kako je fotka ispala.

„Hvala što si došla.“ Vraćam joj knjigu.

„Ne, hvala *tebi*. Mnogo ti hvala što si sve to napisala. Ne razumeš. Kad sam imala dvadeset tri, bila sam van sebe... a onda sam otkrila tvoju knjigu i... promenila mi je život... stvarno jeste.“

Dosadilo mi je da se smeškam, ali moram da se osmehnem zato što joj je to važno. „Au, baš si me dirnula. A koliko sad imaš godina?“

„Dvadeset pet.“

Samo dvadeset pet, dođavola. Postaju... sve mlađe.

„Pa, mnogo mi je drago što ti se dopala.“

Sad gledam u devojku iza nje. Već je prošlo deset, a sutra moram na venčanje. Ali dok uzimam knjigu od sledeće uzdrhtale obožavateljke, Rouzi skuplja snagu da kaže još nešto.

„Izvinjavam se, ali mogu li da pitam još nešto? Mladić sa stene? Momak iz knjige? Još ste zajedno, zar ne?“

Mladić sa stene.

Mladić koji me je zatekao na steni iznad vira u Sedoni dok sam vikala „*jeboooooooooote*“ i bacala brojanicu što sam dalje mogla. I to mu je bilo simpatično.

Tom...

Mladić koji je tog dana mogao da bude bilo gde na svetu, ali su ga vetrovi sudbine doveli baš u Arizonu. Baš u *Sedonu*. I odlučio je da se popne na istu stenu iznad vira.

Moj „i živeli su srećno do kraja života“.

Kraj kojim smo nagrađeni u pričama u kojima junak odluči da bude hrabar.

„Da“, potvrđujem iako se osećam kao da će mi osmeh pući. „Još smo zajedno.“

Devojka tiho cikne i zamlatara rukama po vazduhu. Zatim pocrveni. „Izvinjavam se. Ponašam se kao čaknuta obožavateljka.“

„U redu je.“

Previše se zadržala te ponovo gledam iza nje iako se trudim da to radim što učtivije mogu. Najmanje pedeset devojaka i dalje čeka. Polako gube strpljenje. Rouzi ne shvata šta pokušavam da joj poručim. Moj odgovor ju je samo ohrabrio da povede razgovor koji joj je potreban. Ona misli da smo sad drugarice. Već smo super prijateljice.

„I još ste mnogo srećni?“

Žmurim sekundu duže nego što bi trebalo. Zatim otvaram oči, i dalje se smeškajući. Osmeh mora da ostane na mestu. Zbog narednih pedeset čitateljki. Poklanjam Rouzi osmeh s rupicom u bradi, šarm i blistavu, zlatnu sreću. Svoju mudrost. Svoj spokoj. Sve što očekuje. Sve što je platila kad je kupila ulaznicu.

„Naravno“, odgovaram. „I dalje smo mnogo srećni.“

*

Dok se taksijem vozim kući, adrenalin popušta. Osećam kako mi se mišići stežu pa opuštaju. Mešavina hormona izazvanih nastupom ujednačeno čili iz stomaka koji sam stezala i utroba mi se postepeno smiruje. Naslanjam glavu na zatamnjeno staklo i gledam kako London žmirka. Ovaj grad uporno stremi uvis i ne dozvoljava ničemu da mu onemogućí rast – baš kao i ljudi koji žive u njegovim kulama.

Telefon mi zasvetli i ljutito zavibrira u šaci.

Di: POMAGAJ, ON JE LUD

Osmehujem se dok taksi prolazi pored velikog razmetljivog Big Bena pa nastavlja preko crnih rečnih struja. Obožavam Dijine poruke sa sudara.

Tori: Sigurno nije gori od onog prošle nedelje?

Di: Oženjen je, Tori. OŽENJEN JE!

Tori: Zašto je onda na sudaru s tobom?

Di: Rekao je da HOĆE da se razvede ali NE MOŽE DA NAĐE ŽENU JER JE NESTALA.

Razmenjujemo nekoliko poruka dok taksi zalazi u mutne dubine južnog Londona – gde blistava svetla smenjuju betonski blokovi u kojima su stanovi pristupačni pod uslovom da ti roditelji pomognu s depozitom i izvučesh se od plaćanja poreza na nasleđe. Pokušavam da pronađem pravu meru saosećajnosti, zabrinutosti i zajedljivosti.

Tori: A sad stvarno, jesi li dobro? Tako nešto samo TEBI može da se desi. X

Di: Na sigurnom sam! Vratila sam se kući. Zaista bih pila merlo s mladim cimerkama koje su pune energije, ali sutra imamo kobno venčanje.

Tori: Ne podsećaj me. Ostaje dogovor da te pokupim u 10? X

Di: U 10, nego šta.

Pet minuta kasnije:

Di: I ne dešava se samo meni. Upoznavanje potencijalnih partnera tako izgleda. Svi osim mene su dosadni ili skroz ljudi.

Stavljam telefon u torbu dok polako obilazimo park. Pločnici su puni pušača i pijanih ljudi koji naviru iz kafića, jedu prženu piletinu iz kutija, smeju se glasno i piskavo, naslanjaju jedni na druge i drže ruke jedni drugima na grudima. Zaustavljamo se na semaforu i taksi vibrira od muzike koja trešti iz nekog stana na spratu. London nikad ne spava. Ne odlazi na počinak niti drema preko dana. Veoma je iscrpljujuće živeti u gradu koji je uvek budan.

Osećam se sigurno zato što me Tom čeka kod kuće. Zateći ću ga tamo i reći će mi da me voli; neću morati da se vratim u svet u kojem mladići samo nestanu posle prvog sudara, šalju fotkice-haubice svoje kite i ne odgovaraju na pročitane poruke. Pri samoj pomisli da nema Toma... Stresam se. Pomišljam na alternativu. Pomišljam na počinjanje iznova. Samica koja ima trideset jednu godinu. Otvara profil na sajtu za upoznavanje i upisuje da ima trideset jednu godinu. Znam kakve bi pretpostavke ljudi izvukli čim vide taj broj. Zamišljali bi uvele jajnike. Nanjušili bi očajanje. Pesak koji curi iz peščanog sata i ostaje za tobom na stolici...

Tom me voli i ja volim Toma. To je nešto posebno. To je ređe nego što misliš. To je sve što ti je potrebno.

Taksista zaustavlja vozilo i povlači ručnu, a moja osećanja prema Tomu prerastaju u obožavanje. Osećam se blaženo zato što ga imam. Čak nestrpljivo iščekujem da ga vidim i sklupčam se pored njega s ljubavlju i olakšanjem. Petljam s ključevima zgrade sa sterilnim, modernim stanovima. Tom je rekao da je bolje da živimo u novogradnji nego u renoviranoj viktorijskoj kući. Složila sam se jer je tako bilo lakše, iako je stan kupljen uglavnom mojim novcem. Ali ne želim da mislim loše o Tomu. Ne posle ove večeri. Ne kad znam koliko ljudi navija za nas. On je moj srećan kraj i volim ga i ne želim da budem sama.

Mačka me dočekuje na vratima. Ne stižem ni da spustim torbu, a ona mi se već vrti oko noge i prede.

„Stigla sam!“, vičem iako nema potrebe da to radim.

Nema odgovora.

Osećam Tomovo prisustvo – svetlo je upaljeno, njegova jakna visi na čiviluku, naprosto ga *osećam* u stanu – ali ne odgovara mi. Bacam stvari i podižem Mačku. Ona se buni, migolji mi se u rukama i pokušava da me ugrize, tako da je puštam. Mačka trči u spavaću sobu. Idem za njom, usput skidajući mantil.

„Ćao“, kaže Tom s kreveta. Lice mu je plavkasto od odsjaja ajpeda, a ramena su mu pogrbljena. Čak ne podiže pogled dok me pozdravlja. „Kako je prošlo?“, pita, i dalje zureći u ekran.

„Veoma dobro.“

„Super“, kaže ekranu.

I tek tako, ljubav otiče iz mene. Kao da je neko izvukao zapušač u kadi u kojoj se voda ohladila.

Mačka skače na krevet pa na Toma. Stavljajući glavu na njegov ajped i izvodi egzotičnu mačju verziju plesa sedam velova. Njena upornost urodi plodom, ali meni to nikad ne uspeva.

Tom se osmehne. „Zdravo, napasti.“ Spušta ajped i češka Mačku ispod brade. Gotovo neprimetna stojim na vratima i gledam kako ljubav izbija iz njega dok mi ljubomora kola venama. To je novost. Novina koju gotovo ne smem ni sebi da priznam jer je zaista jadno.

Ljubomorna sam na svoju mačku.

Moj dečko više voli moju mačku nego mene.

Svakako je više dodiruje nego mene...

Pitam Toma kako je proveo dan i on odgovara dobro. Pitam kako je bilo na poslu i odgovara dobro. Pitam šta je večerao, odgovara mi i dodaje da ima još u frižideru ako sam gladna. Utom se Mačka prevrće na leđa i šutira mu šaku, što mu skreće pažnju.

„Šta radiš? Bleso. *Jao, jao!* To boli!“

Moja mačka i moj dečko se igraju, a ja nisam uključena. Zato svlačim haljinu i upareni donji veš pa oblačim pidžamu. Tom se i dalje igra s Mačkom, tako da produžavam u kupatilo da operem zube i spremim se za spavanje. Prvo skidam šminku pamučnim tupferima natopljenim u micelarnu vodu zatim dva minuta utrljavam organsko mleko za čišćenje pa ga skidam peškirićem. Pljuskam lice hladnom vodom, koja deluje kao tonik, pa ga tapkam peškirom. Istiskujem malo seruma s retinolom protiv starenja na vrhove prstiju, nanosim tačkice po licu pa ih nežno razmazujem. Ponavljam postupak s kremom za oči iz teglice. Sedam na šolju i piškim dok čekam da se sve upije. Zatim perem ruke a onda i zube soničnom četkicom i konačno nanosim gustu noćnu kremu. Privlačim pokretno ogledalo, okrećem uveličavajuću stranu i zagledam se u svoj odraz. Okrećem lice levo pa desno, bar deset puta podižem obrve pa ih spuštam. Te borice me i dalje iznenađuju. Već su tu. Ali rekli su mi da će biti gore ako ne koristim kreme.

Kad sam izašla iz kupatila, Tom je ugasio lampu sa svoje strane kreveta. Sklupčao se na boku, a Mačka mu se uvila

na stopalima kao svež đevrek. Mnogo sam razočarana zbog tog običnog prizora. Ali kasno je i sutra idem na venčanje i srećna sam što nisam sama, što ne idem na sudare s tipovima čije žene nestaju i ne želim da se iznerviram pre spavanja. Stoga ležem i kažem: „Laku noć.“

Tom je već utonuo u polusan. Uvek je mogao da zaspri čim zažmuri. Nekad se šalim da je kao one lutke koje zatvore oči čim ih spustiš. Ispušta zadovoljan tih uzdah i pruža ruku iza leđa da me privuče k sebi. Tomovo snažno, toplo telo uliva mi sigurnost. Upijam njegov miris, žmurim i osećam se voljeno i bezbedno – sušta suprotnost nezadovoljstvu koje me je obuzelo pre samo nekoliko trenutaka. On se migolji i naslanja mi dupe na butine. U sebi se smejem i poslušno se obavijam oko njega. Moj dečko. Visok metar i osamdeset pet. A ipak stalno zahteva da se obavijem oko njega kao velika kašika oko male. Udišem poznat miris dok me njegova toplina ugrije. Prebacujem mu jednu ruku preko stomaka i nežno prelazim šakom po njegovom nagom telom, očešavši uspavanu kitu. Možda samo da proverim je li i dalje tu. Toplija je od ostatka tela. Ne znam šta da radim s drugom rukom, koja mi je zarobljena ispod tela i savijena pod nezgodnim uglom.

Dodirujemo se prvi put danas. Pa, jeste da je poluuspavan, ali ipak...

... o, stani malo. Tom već hrče. Čvrsto spava.

Dodirujemo se prvi put danas, a on čak nije ni budan.

Ležim neko vreme. Čak i ne pokušavam da zaspim. Samo uživam u njegovoj blizini. Međutim, kao da je osetio koliko mi je potreban, prevrće se na stomak. Među nama je ponovo razmak kroz koji hladan vazduh ulazi. Grickam usnu. Već smo se raspravljali zbog toga. „Nerazumno“ je što tumačim njegov govor tela dok spava.

Čekam još deset minuta pa sedam i uzimam telefon.

Moj zid je pretrpan obaveštenjima o večerašnjem događaju.

@roziana_90 AUUU. I dalje plačem. Ne mogu da VERUJEM da sam upoznala @PravaTori. Sad znam ko sam jebote i ponosim se sobom. X x x

@obožavateljkaKoSamJebote MNOGO TI HVALA NA OVOJ VEČERI. Toliko mi je drago što postojiš. Napisala sam post o večerašnjoj promociji na blogu. Molim te, pročitaj ga. X x

Odgovaram „hvala“ ispod što više objava. Mnogo devojaka postavilo je selfije sa mnom, tako da klikćem na svaku fotografiju – gledam samo svoje lice i pokušavam da otkrijem izgleda li mi čelo preveliko bez šiški. Jao, na ovoj je ispalo ogromno. Zumiram sve dok mi lice ne ispuni ceo ekran kako bih videla svaki nedostatak. Nisam pogledala nijedno drugo lice na fotografijama. Samo svoje. Toliko zumiram da mi čelo pokriva ceo ekran. Zatim guglam „frizure koje skrivaju veliko čelo“ pa besciljno gledam jednu za drugom. Gotovo su iste kao friz koji sam konačno promenila posle dve godine puštanja kose.

@PravaTori Au, moje psovačice. Hvala VAMA na ovoj večeri. Bilo je divno upoznati vas i čuti vaše priče. X x

Čim sam to objavila, stižu nova obaveštenja jer čitateljke lajkuju i dele moj status. Izlazim sa stranice i odjednom se nepromišljeno nalazim na onom „lošem sajtu“.

„Moraš prestati da ideš tamo“, Di mi stalno ponavlja. „To je samopovređivanje za devojke koje nisu rodile dete iako imaju trideset i nešto godina.“

„Ulogujem se samo da bih upravljala stranicom.“

„Ma nemoj? A zašto se onda stalno žališ da svi objavljuju fotke svojih materica?“

„Jače je od mene! I šta su svi poludeli pa objavljuju rezultate ultrazvuka? Kad li je *to* postalo hit?“, pitam po hiljaditi put.

„Ne znam, ali toliko je crnobelih fotografija da mi se čini da sam se probudila u *Plezentvilu*.“

„Di? Zašto odjednom svi osim nas imaju bebe?“ uvek pitam.

„Svaka budala s funkcionalnom vaginom i pristupom spermiji može da napravi jebenu bebu, Tor“, odgovara svaki put. „Ne može se reći da je to veliko dostignuće.“

„Ko li je tebi dozvolio da budeš nastavnica u osnovnoj školi?“

Međutim, sad nema Di da me spreči, tako da listam sve objave. Listaj listaj listaj. Procenjaj procenjaj procenjaj. Osećaj se prazno osećaj se prazno osećaj se prazno. Slike zadovoljnih parova koji rade nešto zadovoljavajuće na zadovoljavajućim sudarima i onda prave zadovoljne fotke. Beskrajno, *beskrajno* more fotografija beba i novosti o svim važnim prekretnicama u životu beba. „VIDITE, OSMEHUJE SE.“ „NEKO SAMO ŠTO NIJE PROHODAO.“ Čak i: „DANAS JE NEKO PRVI PUT PROBAO JAJE.“

Sve to je praćeno bezbrojnim lajkovima i komentarima zato što svi poslušno odobravaju činjenicu da ljudi donose društveno prihvatljive odluke u dobu kad je to društveno prihvatljivo. Bravo, bravo. Samo napred, samo napred. Čestitam. Svaka čast što si pronašla svog čoveka i što ste unajmili fotografa da slika veridbu, što ste kupili stan i što ćete dobiti bebu u tom stanu. Bravo, bravo. To bi i trebalo da radiš, bravo, bravo.

Nailazim na fotografiju Džesike s deverušama pred sutrašnje venčanje. Sve nose istovetne haljine i piju iz šampanjskih čaša. Postrojile su se u red, podbočile i isturile jednu nogu kako bi izgledale vitkije. Osećam žaoku ljutnje zato što me Džesika nije pitala da joj budem deveruša, ali i olakšanje zato što nisam morala da obučem takvu haljinu.

Džesika Hedli

Nazdravljam poslednjoj večeri koju provodim kao slobodna devojka. Ne mogu da verujem da ću se sutra udati za najboljeg prijatelja i postati GOSPOĐA DŽESIKA TORNTON.

Evo šta mi prolazi kroz glavu:

Izdajica si zato što ćeš da promeniš prezime.

Mnogo si smršala za venčanje i sad si vitka kao ja, ili još vitkija, pa sad moram da navijem budilnik rano da bih ujutru vežbala.

Ako mi još neko kaže da se udaje za najboljeg prijatelja, ponestaće mi povračke.

Ko je ta devojka sleva? Lepša je i vitkija od mene i mrzim je. Možda bi trebalo da kliknem na njen profil, pogledam sve fotke koje su javne pa da se izjedam zato što je lepša i vitkija od mene?

Koga bih izabrala za svoju deverušu? Ne, Tori. Ti ne veruješ u brak, zar si zaboravila? Pa, to baš i nije tačno, zar ne, Tori? Tom je taj koji ne veruje u brak. Pa, nije rekao tim rečima, već samo nepokolebljivo pokazuje da brak s tobom nije baš pametna ideja. Ali to je u redu, ionako te ne zanimaju ta zastarela sranja.

Lajkujem fotografiju i isključujem telefon.

*

Budilnik se oglašava u nedoba – šest ujutru. Isključujem ga da ne probudi Toma. Mačka mi se mota oko nogu dok se teturam do kupatila. Ne prestaje da pravi osmice sve dok ne izručim velikodušnu dozu smrdljive hrane u njenu posudu. U gostinskoj sobi se presvlačim u skupu sportsku opremu iako ne nameravam da izađem iz stana. Zatim se šunjam do

dnevne sobe, zatvaram vrata, povezujem telefon s televizorom i smanjujem ton. Na kraju iz svog pretplatničkog paketa biram brz ali veoma intenzivan trening koji „sagoreva masti“.

Puštam snimak.

Radim iskorak, iskorak, iskorak. Radim čučanj, čučanj, čučanj. „Sad dubok čučanj – dublje, dublje.“ Kad me instruktorka podseti, ispravljam leđa. „Zategni stomak.“ Uvlačim ga. „Sad stvarno napni te trbušnjake.“ Samo što ne puknu, samo što ne puknu. „Ne krivi vrat dok se ispravljáš.“ „Sad još nekoliko iskoraka za kraj.“ Kad god pravim dubok iskorak, zamišljam kako će mi noge izgledati. Zategnute, mišićave, bez naslaga, onako kako svi kažu da noge treba da izgledaju. Kad dođe leto, moći ću da nosim kratke suknje, a ljudi će gledati moje noge i znati da imam vlast nad svojim telom. „Iskorak, iskorak, iskorak, dobro savij koleno pozadi. Spuštaj se, nemoj da se pomeraš unapred.“ Preterano uzbuđena instruktorka oduševljeno ciči i gotovo se nije oznojila. Zbog nje reč „živahno“ dobija novo značenje iz Danteovog *Pakla*.

Završavam trening i pokušavam da napravim selfi u ogromnom ogledalu u kupatilu. Ali previše sam crvena i oznojena, a zaboravila sam koliko ludački izgledam bez doctanih obrva – kao jaje koje balansira na paru ramena. Zato uzimam neseker i popunjavam obrve. Zatim dodajem mrvicu maskare, malo korektora ispod očiju i boje na usne. Pravim novu fotografiju. *Mnogo bolje*. Ali ipak tek posle dvadesetak pokušaja postížem pravu mešavinu ležernosti, samopouzdanja i prirodne lepote koje kao da nisam svesna. Posvetljavam fotku na telefonu dok se znoj suši i kruti na odeći. Zatim biram dobar filter s kojim ću izgledati još bolje, ali ipak neće biti jasno da sam ga koristila.

Objavljujem fotografiju.

Iritantne istine koje su iritantno istinite br. 256

Vežbanje zaista doprinosi j*benom psihičkom zdravlju. Ne mogu vam opisati koliko mrzim kardio. Koliko ga se užasavam. Nikad neću postati neko ko se raduje trčanju. Ali vežbanje mi pomaže da razbistrim glavu i to je jedini razlog zašto to radim. Ne da bih izgledala dobro, već da bih se osećala dobro. Ako neko prokljuvi kako može da se dođe do zdravih endorfina BEZ znoja, neka mi – molim vas, TAKO VAM BOGA – javi... #SelfiPosleVežbanja #PsihičkoZdravlje

Kad sam izašla iz kade – sveže obrijana i kose oprane šamponom za jačanje, objava je već dobila preko šest stotina lajkova. Listam pohvale dok povijena sušim kosu prebačenu preko lica kako bi izgledala bujnije. Svi komentari su divni, kao i uvek. Većinom mi čestitaju na zdravom stavu prema psihičkom zdravlju. To je dobro. To sam i želela. Ali ne mogu reći da mi se endorfin nije povećao zato što nekoliko njih nije shvatilo poentu, već je napisalo koliko sam zgodna.

„Opa, prelepa si.“

„Dooooobro izgledaš, Tori #KoTiJeTrenerJ*bote?“

„Šta si radila da ti butine tako izgledaju?“

Potajno sam se nadala tome i drago mi je što je tako ispalo. Niko ne mora da zna koliko se bolje osećam zbog tih pohvala.

Međutim, moje telo ne uzbuđuje Toma. Zatičem ga kako pije kafu u krevetu. Današnji jadan pokušaj da ga nateram da primeti koliko sam seksualno privlačna najjadniji je od svih dosadašnjih jadnih pokušaja. Namerno šetkam po spavaćoj sobi u izazovnom donjem vešu. Crven je, čipkast i droljast,

ali ipak otmen. U ovom brusu mi grudi izgledaju kao dva plišana kapkejka – koje uslikaš pre nego što ih pojedеш zato što su iz pomodne poslastičarnice. Tkanina mi jedva zauzda-va bradavice, a gaćice su toliko providne da je isto kao da ih nemam. Kad bih kinula, tkanina bi se pocepala.

„Dobro jutro“, kaže Tom, srknuvši kafu. Ponovo pilji u ajped kako bi nadoknadio sve što je propustio dok je spavao. „Jesi li lepo spavala?“

Pokušaću još jednom. Podbočujem se kako bih privukla pažnju na telo. „Jesam“, odgovaram pa zauzimam nov neprirodan položaj. „Jesi li video punjač?“

Pokazuje na punjač u utičnici s njegove strane. Ne obilazim krevet, već se spuštam na dlanove i kolena pa se naginjem preko Toma kako bih ga dohvatila. Moje bradavice u crvenom plišu samo što mu ne upadnu u šolju.

„Pazi, Tor. Umalo nisam prolio kafu.“

Uzimam punjač i povlačim se. *Ne plači, ne plači. Imaš samo jedan sat da namestiš frizuru i našminkaš se, nemaš vremena za plakanje.* Stavljam telefon na punjenje i gubim svaku nadu da ću se ikad ponovo dobro osećati u ovoj vezi. I tad... Tom me šaljivo pljesne po dupetu.

„Dobre gaćerone, Tor. Znaš da sam oduvek obožavao to dupe.“

Osmehujem se od uva do uva – tuga je nestala kao rukom odnesena – jer me gleda s Onim Osmehom. Osmehom koji mi je mnogo nedostajao. Kao da je školarac koji mi je upravo gurnuo konjski rep u mastionicu. Bacam se na njega. Jeste da nemam vremena za plakanje, ali imam vremena za seks. Seks ostavlja manje tragove od plakanja. Penjem se na Toma i odlučno ga ljubim. Uzvrća mi poljubac punih deset sekundi pa mi stavlja šake na ramena i gura me.

„Nemoj da zakasniš na to venčanje.“

Pre nekoliko godina, kad smo tek počeli da se zabavljamo, Toma ne bi zanimalo hoću li zakasniti na venčanje – mada tad i nismo često išli na svadbe. Seks sa mnom uvek je bio na prvom mestu. Čak i kad smo kasnili. Čak i ako smo se tog dana već dvaput kresnuli. Zato što bi zaključio da je serija koju gledamo dosadna. A jednom, seks u toaletu *na venčanju*.

A sad: nećemo da se kresnemo da ne zakasniš na venčanje na koje ja čak i ne idem.

Osmehujem se i pravim se da me nije upravo ponizio. Silazim s njega i u sebi se prekorevam zbog pogrešnog poteza. Navalentnost nije privlačna. Uprskala sam. Prozreo je bradavice u crvenom plišu. Previše sam seksualno dostupna. Možda bi trebalo ponovo da se povučem. Da ne budem raspoložena za seks, da ga ne pritiskam. Neka se pita gde li je želja za seksom nestala. Neka se potruđi da ga poželim. To je seksi, zar ne? Prošle godine sam pokušala da tvrdim pazar. I postigla sam samo da se ne dodirnemo mesec dana. (Nije ni primetio. A ako jeste, onda mu je izgleda laknulo što ga ne diram.) Možda to nisam radila *kako treba*.

„Tako je“, kažem. Skidam haljinu s vešalice i puštam da mi padne preko glave. Zatim uzimam mleko za telo da namažem sveže obrijane noge. „Ne smem da zakasnim. Džes bi me ubila.“

*

Zaustavljam se ispred Dijine zgrade i šaljem joj poruku.

Tori: Ispred sam. Bolje bi bilo da poneseš muziku iz *Mulen ruža*. X

Gasim motor iako vidim da je pročitala poruku. Di uvek kasni bar deset minuta i čak se više ne izvinjava jer su svi prihvatili tu njenu osobinu. U žutoj sam traci, ali ulica je

pusta kao uvodna scena postapokaliptičnog filma. Brikston je miran samo rano ujutru vikendom. Nizovi preuređenih viktorijanskih kuća ne pokazuju znake života. Zaveses su navučene na svim isturenim prozorima. Svi spavaju. Sinoćni tragovi nalaze se svuda. Po pločniku su rasuti ostaci pomfrita i pilećih krilca koji su ispali iz kartonskih kutija. Barica grudvičaste povrtačke suši se na prolećnom suncu. Ovo je London, tako da je niko neće oprati. Ostaće tamo sve dok ne padne kiša ili je neki očajni golubovi ne pojedu. Široko se osmehujem zbog prazne boce šeri lambrinija ostavljene na stepenicama ispred jedne zgrade. Ali osmeh se brzo povlači pred tugom. Žalošću za mladošću. Za onim danima kad piješ vino s ukusom trešnje na stepenicama ispred zgrade, duboko uvlačiš dim i mahnito mlataras rukama dok pričaš s društvom, a svi oni su takođe pijani, puše i živahno pričaju o svojim dramatičnim životima. Znam da nije zabavno kao što izgleda – napisala sam knjigu baš o tome kako nije zabavno kao što izgleda. Ali ne nedostaje mi zabava, već promenljivost. Tad su jedan slučajan susret, spontan večernji izlazak, pogrešno skretanje ili putovanje na koje se odlučiš u poslednjem trenutku mogli sve da promene, da ti potpuno preusmere put – ali nije bilo prekasno da ponovo skreneš s puta ako ti se pogled ne sviđa. Da, tad sam se osećala izgubljeno, ali sad mi se čini da sam zaglavljena.

Lakše je izgubiti se nego zaglaviti...

Ulazna vrata se zatvaraju uz tresak. Di se tetura prema kolima s klimavom kulom prtljaga. Spotiče se i jedna torba pada na pločnik. Ispada joj još jedna dok se saginje da podigne prvu. Sočno psuje.

Spuštam prozor. „Znaš da ostajemo samo jednu noć, jelda?“

„Znam.“ Prostreli me pogledom. „Ali ne znam šta da obučem i moraš mi pomoći da izaberem.“

Povlačim polugu da podignem haubu, a Di toliko silovito baca stvari u prtljažnik da se ceo automobil zatrese. Zatim se ruši na suvozačko sedište, spušta prozor i odmah počinje naširoko da priča o prošloj noći.

„Dakle, taj tip. Sinoć. O, *bože*, Tor. Sto godina nisam bila na tako dobrom sudaru. Nije mi poslao fotku svoje mlitave kite. Ni dignute kite, kad smo već kod toga, što je malkice bolje, ali i dalje poručuje da treba bežati. A onda me je odveo na polupristojno mesto. Ne u *Gordonovu vinariju*. Kunem se *bogom* da će mi se vino možda ogaditi *za sva vremena* ako još jedan jebeni tip pomisli kako je 'slatko' da me odvede tamo – gde ćemo samo smeteno da stojimo i gledamo ljude oko nas koji su isto izašli na grozan sudar i *isto* smeteno stoje. Ali *ne*. Odveo me je u fin restoran s pravim salvetama...“

Jedva je pratim dok obilazim odlučne trkače što istrčavaju ispred vozila i autobuse koji se trzaju i štekću. Di je već došla do završnice priče kad smo stigle do Južne obilaznice, koja je iznenađujuće prazna. Jurim putem, vetar šiba kroz prozor i mojoj prijateljici kosa leti oko lica.

„Dobro, a *onda* je došao trenutak da se oprostimo“, nastavlja ona. „I prvi put posle sto godina poželega sam da me neko poljubi. Želela sam da me *on* poljubi. I sve je vodilo ka tome. Naginjali smo se, nameštali, isturali brade – ceo ritual. Ali tik pre nego što je spustio glavu, ukočio se i rekao: 'Moram da ti kažem nešto.'“

„O, *bože*.“ Uključujem migavac kako bih se prestrojila u levu traku i psujem autobus koji neće da me propusti. „To nikad ne valja.“

„Znam, ali pomislila sam da se sprema da ode u rat ili tako nešto.“

„Engleska nije u ratu, draga.“

„Uvek mi pokvariš fantazije.“ Di zabacuje glavu i smeje se. „Dobro, dakle, stajala sam tamo i mislila da je ta priča o

ratu možda seksi. Možda bi mi prijalo da budem oficirska žena. Imala bih nekoliko meseci samo za sebe, lepu vojnu kuću u kojoj bih živela...“

„Sviđa mi se što si odmah zamislila brak.“

„BIO JE DOBAR PRVI SUDAR. Ne shvataš šta to znači, Tor. Bilo kako biloooo, već sam se spremila da mu oprostim i kažem kako ću čekati dok je na terenu ili gde već. Ali tad je rekao: 'Ovaj, ne postoji lak način da se ovo kaže, ali oženjen sam.'“

Odmahujem glavom i bacam pogled u retrovizor. Volela bih da sam se više iznenadila. Ali ne čudim se previše jer sam čula mnogo, mnogo njenih priča sa sudara.

„Ja sam rekla 'dooobro', na šta se uspaničio i rekao: 'Ne radi se o tome, ne tražim švalerku.' Onda sam ga pitala zašto se još nije razveo, a on je odgovorio: 'Pa, naravno da hoću da se razvedem, ali ne mogu da je nađem.'“

„Ne može da je *nađe*?“

„Da.“

„Kao da je privezak s ključevima?“

„Kao da je pobegla i nestala u noći. Tako mi je rekao.“

Načas se isključujem jer moram da se uključim na autoput M4. Visoka krtinja od kamiona neće da me propusti i moram da ubrzam do sto četrdeset kilometara na sat na uključenju kako bih se ubacila tik ispred njega. Pridružujem se povorci automobila koji jure iz Londona u potrazi za površnim subotnjim aktivnostima. Potrebno mi je nekoliko trenutaka da dođem k sebi jer sam za dlaku izbegla sudar.

„Dakle“, nastavlja Di, koja nije ni primetila koliko je malo falilo da poginemo. „Šta joj je *uradio* da je natera da nestane usred noći? Ali tad je pokušao da me ubedi da je *ona* luda. Skroz luda. Nije prestajao da priča o tome da je ona psihopata i da takvo bežanje stvarno 'liči na nju'.“

„Kladim se da nije bila luda dok nije *njega* upoznala“, kažem.

„Baš tako!“ Dok priča, maše rukama i zlatni lak na njenim noktima sija na sunčevoj svetlosti. Savršeno joj se slaže s kestenjastom kosom i osećam žaoku zavisti kao i uvek kad pogledam njenu kosu. „Poslednjih šest frajera s kojima sam izašla reklo je da im je bivša lujka. A ja sam bila u fazonu: 'Druže, šta je zajedničko u tom obrascu? *Muškarac!* U svakom slučaju, ko ga jebe! Možemo li sad da pevamo *Elephant Love Medley?*“

„Samo ako ću ja da budem Nikol.“

„Uvek si Nikol!“

„Da, pa ja ću voziti celim putem.“

„A ja ti činim uslugu time što idem s tobom.“

Na kraju odlučujemo da pevamo na smene. Četiri puta puštamo *Elephant Love Medley* i triput *Come What May* pre nego što nas auto-put dovede do dela gde se gradski život i urbanizacija povlače pred drvećem, ovcama i prostranstvom. Jastrebovi se obrušavaju i okreću, lebdeći na nevidljivim strujama. Zelene doline pružaju se kilometrima s obe strane i preplavljuje me onaj nagoveštaj... nečega što uvek osetim čim napustim London. Osećaj da postoji nešto više, da zaslužujem više prostora nego što mi grad pruža. Ali to je pomešano s trunkom nadmenosti koja odgovara: „Da, ali šta ljudi ovde *rade* u životu?“

Zaustavljamo se na pumpi da popijemo kafu. Slikam šolju iz više uglova kako bi mi se videli lakirani nokti.

„Praviću se da to ne radiš“, kaže Di dok izručuje dve kesice šećera u dupli espresso s mlekom.

„Ma ćuti. Videla sam tvoju objavu o 'prelepom zalasku sunca' prošle nedelje.“